

for de kommunale Kornnævn, og det gør deres Arbejde ganske uoverkommeligt. De Betragtninger, som den ærede Ordfører anstillede over den Indflydelse, den meget store Udskrivning af Korn har for Landbrugerne, skal jeg ikke opholde mig ved. Jeg har anstillet de samme Betragtninger ved Sagens Behandling baade i Fjor og i Aar, og jeg skal ikke komme tilbage dertil.

Da det ærede Medlem bebrejder Venstre Mangel paa Støtte, bringer jeg i Erindring, at jeg i Fjor bestræbte mig for at faa Kvantumet nedsat, og det lykkedes at faa en Nedsættelse om end ikke saa stor, som vi havde ønsket. Mit Partis Ordfører i Landstinget, Ole Hansen, fortsatte Bestræbelserne. Højrepartierne i Landstinget — her kan jeg ikke nøjes med at sige det konservative Folkeparti — havde tre Ordførere, det var maaske ikke for mange, men de var uheldigvis alle enige om at gaa imod Nedsættelsen af Ligningskvantumet. Da jeg havde hørt disse tre Ordføreres Udtalelser ved Behandlingen i Landstinget, gik jeg min Vej, det indrømmer jeg, thi saa var det fastslaaet, at det var umuligt at opnaa en Nedsættelse. Det er derfor ikke Venstre, som det ærede Medlem skal rette Bebrejdelse imod, thi hvis hans Parti vilde have støttet os, vilde en Nedsættelse være naaet, og det samme gælder for Resten ogsaa i Aar. Kornloven, saaledes som den blev foreslaaet i Aar, krævede $9\frac{1}{2}$ Mill. Tønder og naar det her i Folketinget lykkedes at faa dette Kvantum nedsat til $7\frac{3}{4}$ Million, skyldtes det Venstres Arbejde. I Landstinget kom der en yderligere Nedsættelse for Herregaardene, det er rigtigt, og den skal det konservative Folkeparti have Æren for, idet Kvantumet blev nedsat fra $7\frac{3}{4}$ Million til $7\frac{2}{3}$ Million. Nu er det ikke min Mening, at fordi Herremændene er de faa, gør det intet, at man gør dem Uret, men det er min Mening, at naar det Hensyn, som det ærede Medlem meget rigtigt paapegede, Hensynet til Husdyrbruget, skal tages — dog næst efter Hensynet til Befolkningens Forsyning med Brød og Mel —, saa gøres det netop ved at lade Ligningen være større for de store Ejendomme, hvor, som vi jo ser af det statistiske Talmateriale, Husdyrholdet er forholdsvist mindre, og hvor Ligningen derfor efter mit Skøn ikke trykker særligt, det gør den derimod for det mellemstore Landbrugs Vedkommende, det skal nok vise sig. Naar det ærede Medlem derfor lægger Hovedvægten paa, at Udskrivningen var for

stor, kan Bebrejdelsen herfor ikke rettes mod Venstre.

Det ærede Medlem nævnede ogsaa, at Prisen var for lav. Herpaa, indrømmer jeg, har jeg ikke lagt Hovedvægten, og det gjorde det ærede Medlem heller ikke, men jeg har nok set en Bevægelse ude i Landet, som i sin Anke over Kornlovens store Leveringspligt mærkværdig nok resulterer i at bede om en højere Pris, men dette kan formentlig ikke lette Afleveringen. Jeg indrømmer, at der er et Moment med Hensyn til denne Pris: Naar Ligningen gaar Landbrugerne saa nær, at Husdyrbrugets Indskrænkning bliver en Følge deraf, maa man indrømme, at Kravet om højere Priser bliver mere berettiget, idet Kornsalget da skal være det væsentligste. Jeg har imidlertid aldrig lagt Hovedvægten herpaa, og derfor har vi ikke stillet Forslag om en yderligere Forhøjelse, og det gør jeg heller ikke nu. Jeg tror, den ærede Ordfører har ganske Ret i, at det, der trykker, er den store Udskrivning, men Bebrejdelsen herfor kan, som sagt, ikke rettes mod Venstre.

Nu nægtede Ministeren jo sin Medvirken til en Nedsættelse, og Ministeren kom i denne Forbindelse ind paa Nødvendigheden af Tilførsel af Kunstgødning, navnlig Salpeter, og tænkte her paa Korn som Byttemiddel. Vi har tidligere disputeret derom, og jeg skal ikke komme stærkt ind paa det nu, men jeg maa bestride den Betragtning, at Kornvarer er det eneste Byttemiddel, og det er heller ikke det bedste Byttemiddel for Varer fra Udlandet. Til at faa Varer fra Udlandet tror jeg ikke, der er noget saa vel egnet Byttemiddel som Fedtstoffer. Den Følge, som Husdyrbrugets Indskrænkning kan have for Befolkningen i Henseende til dens utilstrækkelige Forsyning med Mælk og med Smør, ikke at tale om Flæsk, som vi nu ganske savner og desværre sandsynligvis vil komme til at savne i den kommende Tid, har jeg peget paa i Tide, og som Udtryk for denne Frygt vil jeg henvise til det Tilsagn, som Indenrigsministeren gav paa Ole Hansens Foranledning i Landstinget og paa min Foranledning her i Tinget, om, hvis Høstudsigterne blev mindre gode, da at optage Kornloven til Revision: Nu mener Ministeren ikke, at Høstudsigterne er af den Beskaffenhed, at en Revision er paakrævet. Jeg tror nu ikke, at Høstudsigterne har forandret sig saa stærkt, at det ikke kunde være paakrævet. Men for endelig ogsaa at dokumentere, at jeg siden den Tid har fulgt Sagen med Opmærksomhed, vil jeg netop henvise til det,